

Jedu do New Yorku

Váhy, to je námět sám pro sebe. Za používání silnic a dálnic se v Americe platí silniční daň. U osobních aut se míle ujeté v jednotlivých státech nesledují, ono to snad ani není možné. Daň je zahrnuta do ceny benzínu a tankovat se musí. Truck má nádrže obvykle na 300 galonů (1 135 litrů) a ujede na ně přibližně 1 500 mil (2 400 km). Nemusí tedy tak často tankovat a jednotlivým státům by utíkal peníze. Proto podniky vedou evidenci, kolik jejich trucky ujely v tom kterém státě mil.

Některé státy na hlídání úplně kašlou, jako třeba Nevada, stačí jim výkazy, které jim podniky pošlou. Šídit nejde, ve výkazu o cestě z Kalifornie do New Yorku nemůžete přeskočit stát.

V Arizoně používají kartu, o které jsem už psal. Nové Mexiko na to má zvlášť chytré úředníky. Přijedete na váhu, zastavíte a z okna ukážete knihu s povoleními. Ouřada se koukne na 15ti místnou kombinaci čísel a písmen, zapamatuje si ji, jde dovnitř a tam ji natuká do computeru. Už ale zkoušejí vylepšení, trucky, které tam jezdí často, mají namontovanu na nárazníku plastickou krabičku o rozměru asi 12 x 4 x 1 centimetr. Uvnitř je něco, co působí na snímače u dálnice jako magnetofonový pásek na hlavy magnetofonu. Dráty k tomu nevedou, vysílačka to tedy není. Moje Idaho už zavádí něco podobného a další státy asi taky. Nevím, už tam nejezdím. Protože ovšem nic na světě nejde jednoduše, nemohou se domluvit a každý stát má svůj systém a svou krabičku, takže nahrazují jeden nesmysl jiným.

Potom jsou váhy jako třeba v Missouri nebo Illinois, kde se musí zastavit tak, aby každá náprava trucku byla na zvláštní váze. Pokud to nevíte, tak vás hned seřvou a vyhodí, že

máte najet znova. Mají tam na to extra okruh a proto na vysvětlující ceduli zřejmě nezbylo. Při mé první cestě do Colorado jsem zase něco vyvedl já. Váha vypadala jako v Kalifornii, svítila zelená, tak pomaličku jedu přes. Najednou

na mě začali hulákat z reproduktoru, nerozuměl jsem ani slovo. Jednak to bylo v pravěku mé angličtiny a hlavně to byl, podle zvuku, původní nádražní rozhlas z Hlásné Třebáně. Huhly, huhly. Huhly! HUHLY!!

Podle cedulky je tu obousměrná komunikace, budeme tedy komunikovat. Povídám tomu člověku pěkně česky: „Jen se neposer, nádhro“. Bohužel mi nerozuměl, ale přeče jen ho to zaskočilo. Řval na mě o něco pomaleji a z toho už jsem pochopil, že musím zastavit každou nápravou na váze.

Já zase na něj, že tam má semafor a na něm svítí zelená, a to všude na světě znamená jediné - že mám jet dál. Donutil mne odcouvat tak, abych byl zase před váhou a že si provedeme celou operaci znovu. Dělal jsem, co jsem mohl, on asi taky, ale nešlo nám to. Když rozsvítil červenou, dupnul jsem na brzdu, ale ještě jsem nebyl na váze. Bliknul zelenou, já se rozjel, on červenou, dupnu na brzdy a už zas bylo pozdě. Moc se mi to líbilo, ale jemu asi ne, protože ještě chvíli něco hulákal, pak se rozsvítila zelená, já se opět rozjel a červenou už jsem neviděl. Vzdal to, srab.

Kousek za hranicí do Wyomingu je další přenocovací místo, jeden z těch opravdu ošklivých truckstopů. Parkoviště není ani vyasfaltované, uvnitř všude špína a smrad, ale co je to platné, máte za sebou 630 mil. Je čas zastavit a odpočinout si, najíst se, umýt a jít spát. Další den potom 380 mil Wyomingem. Je to krásná země, pokud máte rádi zvláštnosti. Hory, žádné stromy, jen nějaká klec a jiné roští. Náhorní planina, kde neroste skoro nic a žije tam jen málo lidí. Na celé trase, celkem 402 mil, je 19 měst, ovšem jsou to města podle amerických zvyklostí. Některá jsou také jen benzínová pumpa, obchod a maličká restaurace. V domku vedle bydlí majitel s rodinou (personálem). Tu a tam je vidět motel: dlouhý barák, troje, čtvery dveře s čísly. Jak to vypadá uvnitř nevím, nejsem dost odvážný. Opravdových měst je pět: Evanston, Rock Springs, Rawlins, Laramie a Cheyenne. Je tam zkrátka „živo“.

Za Laramie je jediný wyomingský kopec, který stojí za povšimnutí, průsmyk nahoře je ve výšce 2 633 metrů nad mořem. V Laramie byl slunečný červený den, nahoře blizzard a

dolů do Cheyenne jsme sjížděli ve vánici.

Pak vjedete do Nebrasky a vše se změní jako mávnutím proutku. Hory jsou pryč, všude zeleno, sluníčko svítí, kolem pole a hlavně krávy. Také brány a cedule, že je dálnice zavřená. To v zimě, když padá sníh tolik, že už to nemohou zvládnout, tak zavřou vrata.

Až přestane sněžit, uklidí dálnici a jezdí se dál. O vzrušující Nebrasce jsem psal, na mili 426 čeká truckstop, kde zase spíme. Dnes jsme ujeli hodně, skoro 800 mil. Wyoming je sice v horách, ale je tam jen jeden prudký kopec. Nebraska je rovina, můj tahač jede až 75 mil za hodinu (120 km/h) a cesta pěkně ubíhá.

Povídáme si po vysíláče s kamarádem Zdeňkem o všem, co nás jen napadne, oba máme vyschlo v krku, ale je nám dobře. Abychom mohli mluvit česky, nemáme na CB rádiích naladěný celoamerický „trucking channel“ číslo 19. Ostatní řidiči nemají rádi, když nějakému jazyku nerozumí, ale takhle zase my neslyšíme žádné zprávy o tom, co se děje kolem nás. Mám strach, co na mě čeká na konci, sám v New Yorku a navíc musím vjet přímo do města, ve kterém jsem byl jen jednou a to ještě omylem, když mi Franta vysvětloval, že se mi to v žádném případě nesmí stát. Slyšel jsem už dříve řidiče vyprávět o tom, jak v New Yorku přežít. Hlavní místo, kam se vozí zelenina, je Hans Point Market (snad je to jméno správně, měl jsem štěstí a nikdy jsem tam nebyl). Přijet se tam musí až po půlnoci, protože do té doby není kde zaparkovat. Slyšel jsem vyprávět, jak řidič zastavil na červenou a v zrcadlech uviděl, jak k jeho „zadku“ přiběhl jeden chlap s velikými kleštěmi na uštípnutí zámku, jak se najednou otevřela vrata jeho traileru, přijely dva vysokozdvizné vozíky, a když mu padla zase zelená, měl o dvě palety jahod méně. Byl chytrý, nevylezl. Mrtví svědci nemluví.

Zdeňk mi dával takové a podobné po-

kyny, jako že nesmím v žádném případě zastavit ani když se mi před tahač pohrne žena s kočárkem. Neboj se, říkal, dítě v něm stejně není. Když zastavíš, zabijou tě a ukradnou ti náklad i s truckem. To bylo hodně povzbuzující.

Další den 40 mil do Ioway, ta měří 300 mil a jsme na hranici do Illinois, kde je konec s 65 mílovou rychlostí (105 km/hod.), už jen nudných 55 (88). Illinois měří asi 150 mil, potom přijde Indiana, asi 180 mil a Ohio. Tady už jsme v území turnpike, dálnic, kde se platí mýto. Celá Indiana a Ohio se musí platit, ale že by byly silnice o něco lepší, to tedy nejsou. Jediná pozoruhodnost je, že je to placka k uzoufání, ani křoví, natož stromy. Tak, jak je náš západ divoký a půda neobdělávaná, tady jsou kolem pole a pole. Jedeme Ohiem a už je tma. Zdeňk jede první, už si ani moc nepovídáme, jsme unavení a chce se nám spát. Předjíždí nás truck a já najednou vidím, jak se Zdeňk pomalíčku stáčí doleva a vytlačuje toho druhého na okraj. Zařval jsem do mikrofonu: „DOPRAVA!“, a viděl jsem, jak s sebou škubnul. Pak už se ozvalo: „Díky, já už spal, musíme brzo někde zastavit“. Máme za sebou asi 780 mil (1 250 km), kvůli nižší rychlosti to jde pomalu a my doháníme, co jsme prolajdačili v Nevadě a v Utahu. Zdeňk na mě promluvil přesně v okamžiku, kdy jsem si pokládal hlavu na okno, protože „teď je to kousek rovně, a tak si můžu zdřímnout“.

Ještě 10 mil a je tu rest area číslo 7 a hlavní parkoviště. Už mi nevadí, že za mnou na návěsu řve motor chlazení. Nevadí mi, že mi do okna svítí světlo na parkovišti, spát, jen spát. V noci jsem se několikrát vzbudil hrůzou, že spím za jízdy. Předním oknem jsem viděl na dálnici, od které mě odděloval jen pruh trávy. Viděl jsem koncová světla těch, co projížděli kolem, slyšel řvát motor, takže se mi zdálo, že jedu.

Ráno jsme vyskočili jako křepelky, no křepelky, spíš kachny. Do místní restaurace jsme zašli na snídani, ta musí být pořádná, během dne není na takové blbosti jako je jídlo čas. Čtvrtý den cesty, do New Yorku je asi 620 mil (1000 km), večer tam budu, v noci vykládám. Při snídani jsem do velkoobchodu, kam jedu zavola, abych se ohlásil a požádal je o „directions“, to je Američany oblíbený, mnou dodnes nenáviděný termín pro popis cesty. Naštěstí se mnou byl Zdeňk, já s bídou rozuměl kalifornské angličtině. Té východoamerické hatmatilce téměř ani slovo. Popsali mu krásně, jak se tam dostat a on mi to česky převyprávěl: Přejedu George Washington Bridge, exit Broadway, po Broadway na jih až na Grand Street, tam doprava a hned napravo to je.

V Pensylvánii jsme na sebe se Zdeňkem zavolali ahoj, já jel dál po I-80, on odbočil na sever, po I-81. Konečně je tu Washingtonův most, přejiždím ho a jsem opravdu v New Yorku. Dokázal jsem to, Newyorčané jste zachráněni, máte co jíst. Už jen vyložit, a pak počkat na náklad domů.

Pokračování příště

